

Az őrült

Utolsó erőmből ellenállok még

A vonzónak nem mondható igazságnak,

Tompa csillogással vonom be életem.

Az előírt rituálékat figyelmesen követem

A házi istenségeket kényeztetve

adom át legjobb darabjaimat.

A holdkő a tornác alatt függ,

Hogy távol tartsa az éjszaka szellemeit.

Emlékezetem morzsáit csipegetve

örülök a kabócák ciripelésének, a zápor örömdájának...

A lila pálmákat, a kecses,

De védtelen murvafürtöt csodálom.

A sárkányok füttyét egyszerűbben meghallod,

mint az ember istenkáromlását

Gondoljanak csak őrültnek

Így legalább békén hagynak.

Kislány, Asszony, Anyóka

Homokon majd lápon át

Kígyóznak az érthetetlen évek...

Kusza kanyarok horizontján

Jóslatoktól roskadozó

Emlékektől görnyedő

Ház áll két bejárattal.

Találkozások helyszíne a ház

Találkozásoké önmagammal,

Aki valaha voltam s talán majd leszek,

A hold terítővel borítja az asztalt

Éjszaka három csillag gyertyát olvaszt

A kislány és az anyóka belépnek

Egyik napkeletről a másik napnyugta felől

Bánattal, kacajjal, kínosan

A madarak csiripelése abbamarad

A kislány még int kis kezével...

Majd észrevétlen elnyeli a harmat

Az anyóka bölcsen elmosolyodik

Pillantása szememben megmerevedik

Aztán, az új reggelen

Kígyózva folytatódik utam...

Csekei-Thiele Enikő fordításai

